

Námítku okr. nem. pojišťovny v Brně, obsaženou v jejím odvolání, vytykající rozhodnutí I. stolice překročení kompetence, žal. úřad zamítl, vycházející z odchylného právního názoru, že okr. úřad jednal v mezích své kompetence, a potvrdil výrok I. stolice, zrušující platební výměr pojišťovny opřený o zjištění, že pojistný případ Fabiána Z. nastal až po jeho přihlášení u pojišťovny.

Č. 13.008.

Pojišťovací právo: * Zaměstnavatel je povinen Léčebnému fondu veřejných zaměstnanců zaplatiti dodatečně pojistné za zaměstnance podléhající pojištění podle zákona č. 221/1925 Sb., i když k pojištění přihlášení nebyli; opak nelze dovoditi ani z § 4 odst. 2, ani z § 31 cit. zákona.

(Nález z 14. října 1937 č. 4222/35-5.)

V ě c: Obec Kleneč proti rozh. Ústředního sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Praze z 26. března 1935 o dodatečném předpisu příspěvků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Proti výměru okr. sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Roudnici n. L., jímž bylo dodatečně předepsáno pojistné na dobu od 1. srpna 1926 do 31. října 1934 za Antonína J., podala stěžující si obec odvolání. Nař. rozhodnutím nevyhověl Ústřední sbor léčebného fondu tomuto odvolání, neboť podle vlastního prohlášení Antonína J. byla mu udělena definitivita 18. října 1921, takže tím mu byl zaručen pro případ nemoci nárok na plat aspoň po dobu jednoho roku; byl proto povinen pojištěním u Léčebného fondu. Této povinnosti nemohl se zaměstnavatel zbaviti tím, že zaměstnance pojistil u nem. pojišťovny, neboť toto pojištění lze pokládati v tomto případě za dobrovolné, kdežto u Léčebného fondu je povinné. —

O stížnosti uvážil nss:

Dle § 1 odst. 1 lit. c) zákona č. 221/1925 Sb. jsou pro případ nemoci pojištění zaměstnanci zemí, obcí, pokud mají v republice Československé bydliště a nepodléhají nemocenskému pojištění podle zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb. nebo podle zákona z 11. července 1922 č. 242 Sb. Zákon tu nerozlišuje, zda služební poměr je povahy veřejnoprávní nebo soukromoprávní, a pojistná povinnost podle zákona č. 221/1925 Sb. je dána v obou případech, ovšem za předpokladu, že zaměstnanec nepodléhá nemocenskému pojištění podle zákona č. 221/1924 (viz Boh. A 12412/36).

Tento zákon č. 221/1924 stanoví v § 5, že z povinného pojištění nemocenského podle t o h o t o zákona jsou vyňati zaměstnanci státu a jiných nucených svazků územních (zemí, okresů, obcí) , kteří mají v případě nemoci nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku anebo na dávky rovnocenné dávkám podle tohoto zákona; z toho plyne, že

pojištění podle zákona č. 221/1924 Sb. vylučuje pojištění u Léčebného fondu podle zákona č. 221/1925 Sb. a nikoli naopak (Boh. A 10.263/33), avšak povinnost pojistná podle zákona č. 221/1924 Sb. je podmíněna tím, že zaměstnanec obce nemá v případě nemoci nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku anebo na dávky rovnocenné dávkám podle tohoto zákona; má-li takovýto nárok, nepodléhá tudíž pojištění podle zákona č. 221/1924 Sb., nýbrž musí býti pojištěn u Léčebného fondu.

Žal. úřad dovodil v nař. rozhodnutí z okolností, že Antonín J. potvrdil, že mu byla udělena definitivita 18. října 1921, že mu tím byl i zaručen pro případ nemoci nárok na plat aspoň po dobu jednoho roku. Stížnost nenamítá, že by z pouhého udělení definitivy neplynul ještě logicky závěr, že Antonín J. má v případě nemoci nárok na plat aspoň po dobu jednoho roku, vytýká však, že ono tvrzení, na němž žal. úřad svůj závěr založil, není správné, a uvádí, že definitivita jmenovanému, ač o to žádal, udělena nebyla a že v protokole z 18. října 1921 je výslovně uvedeno, že se ponechává pouze za podmínek z roku 1920; v protokolech z roku 1920 se pak zaznamenává, že místo strážníka se obsazuje zatímně na jeden rok a že doba obapolné výpovědi je jednoměsíční.

Ve svém odvolání tvrdila již obec, že služební poměr Antonína J. není definitivní; na výzvu žal. úřadu, aby toto své tvrzení prokázala, zaslala obec přípis z 25. února 1935, v němž uvedla, že jmenovaný byl ve služebním poměru podle § 1151 obč. zák. a nikoli podle zákona č. 16/1920 Sb., jak již tvrdila v odvolání, a že obecní zastupitelstvo může i v tomto poměru služebním udělit zaměstnanci definitivitu, aniž se poměr změní na poměr veřejnoprávní. Z toho plyne, že st-lka v řízení správním, ač k tomu byla vyzvána, neprovedla žádný důkaz, že Antonín J. nebyl ustanoven definitivním zaměstnancem, nýbrž že naopak doznala, že obecní zastupitelstvo může i zaměstnanci, jenž je v poměru služebním dle § 1151 obč. zák., udělit definitivitu, z čehož však neplyne žádné popření skutečnosti, že jmenovanému v tomto poměru definitivita udělena byla.

Jak ze znění odvolání, tak i z uvedeného přípisu z 25. února 1935 a konečně i ze stížnosti samé se podává právní názor st-lčin, že jedině zaměstnanec ustanovený podle zákona č. 16/1920 Sb. podléhá pojištění podle zákona č. 221/1925 Sb., a na tomto základě jsou vybudovány i veškeré námitky. Tento názor je však mylný, neboť § 1 odst. 1 lit. c) zákona č. 221/1925 Sb. neváže pojistnou povinnost podle tohoto zákona na podmínku, že jde o zřízence ve smyslu zákona č. 16/1920 Sb., nýbrž mluví zcela všeobecně o zaměstnancích obce, takže do tohoto, jak řečeno, zcela všeobecného rámce spadají i zaměstnanci ve služebním poměru podle § 1151 obč. zákona, pokud ovšem je splněn předpoklad dále v tomto odstavci uvedený.

Uvádí-li stížnost skutečnosti shora vytýčené, z nichž by se podávalo, že Antonínu J. definitivita udělena nebyla, jde o nepřipustné novoty, neboť v řízení správním se st-lka, ač k tomu měla příležitost, tímto způsobem nebránila. Měl-li pak žal. úřad před sebou výslovné prohlášení Antonína J., že mu definitivita udělena byla, a přípis obce z 25.

února 1935, z něhož mohl právem vyčísti, že obec udělení definitivy, byť i jen stran služebního poměru podle § 1151 obč. zákona, připouští, nelze uznati ani vadným, ani spisy nepodloženým jeho závěr, že Antonín J. definitivu udělena byla. Zdali pak jmenovaný vyhovoval podmínkám zákona č. 16/1920 Sb., je podle shora řečeného zcela bezvýznamné.

Nevyvrací-li však stížnost správnost zjištění žal. úřadu, že Antonín J. proto, že byl definitivně ustanoven, měl nárok v případě nemoci na plat aspoň po dobu jednoho roku, pak nelze shledati nezákonným závěr, že jmenovaný nepodléhal pojištění podle zákona č. 221/1924 Sb., nýbrž že je pojištěn u Léčebného fondu, a je pro otázku této pojistné povinnosti zcela nerozhodné, že byl de facto pojištěn u okr. nem. pojišťovny. Jeví se tudíž stížnost v tomto směru bezdůvodnou.

Stížnost namítá však dále, že jedinou sankci na nedodržení ohlašovací povinnosti stanoví § 4 zákona č. 221/1925 Sb., a to v tom směru, že zaměstnavatel je povinen nahraditi Léčebnému fondu náklad, který byl spojen s poskytováním pojistných dávek pojištěnci včas neohlášenému nebo neodhlášenému, kdežto § 31 se týká výlučně zaměstnanců řádně přihlášených, o nichž je zaměstnavateli zřejmo, že pojištění podléhají. Nss nemohl stížnosti přisvědčiti.

Pro názor stížnosti, že § 31 se týká výlučně zaměstnanců řádně přihlášených, neposkytuje znění tohoto předpisu nejmenšího podkladu. Tento paragraf stanoví zcela všeobecně povinnost zaměstnavatele k placení pojistného za své zaměstnance, pojištění podléhající, a je povinnost podmíněna jediné tím, že zaměstnanec pojištění podle tohoto zákona podléhá. Placení pojistného za zaměstnance nepřihlášené není nějakou sankcí nebo trestem za nepřihlášení, nýbrž samozřejmým důsledkem pojistné povinnosti. Paragraf 4 o pojistném vůbec nejedná a nelze proto z něho a contrario nic pro spornou otázku vyvozovati. Povinnost zaměstnavatele k placení pojistného plyne ze zákona samého a také není nikterak podmíněna tím, že by okresní sbor jej musil na ni upozorňovati. —

Č. 13.009.

Honební právo. — Řízení před nss: I. Nájemci společenstevní honitby přísluší právo ke stížnosti jen tenkrát, zasahuje-li výrok úřadu přímo do jeho smluvních práv nájemních. — II. Majitel samostatné honitby pozbývá práva na skutečný výkon samostatné honitby na dobu, na kterou svolil, aby jeho pozemky byly spolu se společenstevní honitbou, resp. jako její součást podle § 21 čes. hon. zákona pronajaty a výkon myslivosti na celém tomto území byl jednotně prováděn podle předpisů daných pro společenstevní honitbu.

(Nález z 15. října 1937 č. 1643/35-2.)

Prejudikatura: ad I. 3228/24, ad II. 7426/28.